

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 871: Thể Chân Như này Không Có Gì Có Thể Trừ Bỏ, Vì Tất Cả Pháp Thấy đều Là Chân Thật

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 074)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【此真如體無有可遣，以一切法悉皆真故。亦無可立，以一切法皆同如故。】

【Thể Chân Như này không có gì có thể trừ bỏ, vì tất cả pháp thấy đều là chân thật. Cũng không có gì để lập nên, vì tất cả pháp đều đồng một thể “Như” vậy.】

Hai câu nói này rất khó hiểu, bởi vì đây không phải là kiến thức thông thường của chúng ta, mà là cảnh giới do chư Phật và các bậc Đại Bồ Tát nhìn thấy. Đó chính là cái gọi là “Chư pháp thật tướng” (thật tướng của các pháp), là chân tướng của vũ trụ nhân sinh. Thể Chân Như chính là chân tâm bản tánh của chúng ta; chân tâm bản tánh là rốt ráo viên mãn, không sanh không diệt, không đến không đi, không dơ không sạch. “Khiển” (遣) nghĩa là xua bỏ, lìa bỏ. Vậy làm sao có thể lìa bỏ? Không có cách nào để lìa bỏ được cả. Giống như hư không ngay trước mắt chúng ta vậy, hư không vốn không có bờ bến, làm sao chúng ta có thể rời khỏi hư không?. Lớp học này chúng ta có thể rời khỏi, bước ra khỏi cửa là rời đi rồi, là có thể lìa; nhưng hư không thì làm sao mà lìa?. Chân tâm bản tánh cũng giống như hư không vậy, không thể nào rời bỏ được. Thế nhưng vọng tâm thì có thể lìa, vọng tâm giống như lớp học của chúng ta, có thể rời khỏi, còn chân tâm thì không thể lìa. Vì tất cả pháp đều là chân, tất cả pháp đều là “tướng phần” do chân tâm bản tánh biến hiện ra. Chân tánh không thể lìa, vậy tướng phần do chân tánh biến hiện ra làm sao mà lìa được? Cũng không thể lìa. Cho nên phần trước đã nói, Phật dạy chúng ta lìa bỏ cái gì? Là lìa bỏ cái tướng của vọng tướng, phân biệt và chấp trước, chính là những hình tướng mà trong tâm quý vị đang vướng bận, trói buộc; thứ đó hoàn toàn là giả, Phật dạy chúng ta lìa bỏ những thứ đó. Sau khi lìa bỏ rồi, tâm liền trở nên sạch sẽ, thanh

tịnh, để cho tâm “nhất niệm bất sanh” (một niệm không sanh). Cái tâm nhất niệm bất sanh ấy chính là chân tâm, chính là bản tánh, chính là cái bản thể có khả năng biến hiện ra hết thấy sắc tướng.

“Không có gì để lập nên”. Có lẽ các đồng tu đã từng nghe qua trong cửa nhà Phật có hai câu nói thế này: “Phật thị môn trung, bất xả nhất pháp” (Trong cửa nhà Phật, không bỏ một pháp nào) — câu Kinh phía trên mang ý nghĩa này, tức là không bỏ một pháp; lại nói “Phật thị môn trung, bất lập nhất pháp” (Trong cửa nhà Phật, không lập một pháp nào). Lập là gì? Là kiến lập, lập nên. Tại sao một pháp cũng không thể kiến lập? Bởi vì “tất cả pháp đều đồng một thể Như vậy”. Tất cả pháp chính là chân tâm, chính là tự tánh, quý vị còn lập cái gì nữa?. Trên từ cõi Tịnh độ của chư Phật, dưới cho đến địa ngục A-tỳ, phải biết rằng tướng tuy có sai biệt, nhưng thể đều là chân như, đều là tự tánh. Tự tánh vì sao lại biến hiện ra nhiều tướng sai biệt như vậy? Là do tâm niệm của chúng sanh không giống nhau, họ niệm cái gì thì biến hiện ra cái đó, chính là ý nghĩa này. Cho nên pháp pháp đều là chân, pháp pháp đều là như, làm gì có cái để lập? Không có gì để lập cả. Kinh Lăng Nghiêm có nói: “Tùy chúng sanh tâm, ứng sở tri lượng” (Tùy theo tâm của chúng sanh, mà đáp ứng theo dung lượng hiểu biết của họ) — tùy tâm ứng lượng; và “Đương xứ xuất sanh, đương xứ diệt tận” (Sanh ra ngay nơi đó, diệt tận ngay nơi đó). Sanh ra ngay nơi đó, diệt tận ngay nơi đó, ý nói đây là pháp do duyên sanh, đương thể tức không (bản thể của nó vốn là không), trọn chẳng thể được. Chúng ta cần phải làm cho rõ ràng, thấu hiểu tường tận chân tướng sự thật này, thì cái tâm của quý vị tự nhiên sẽ buông xuống, tự nhiên sẽ thanh tịnh, tự nhiên quý vị sẽ có được sự an vui; quý vị sẽ không còn ưu tư lo lắng, không còn vướng bận, và cũng sẽ chẳng còn sợ hãi nữa.